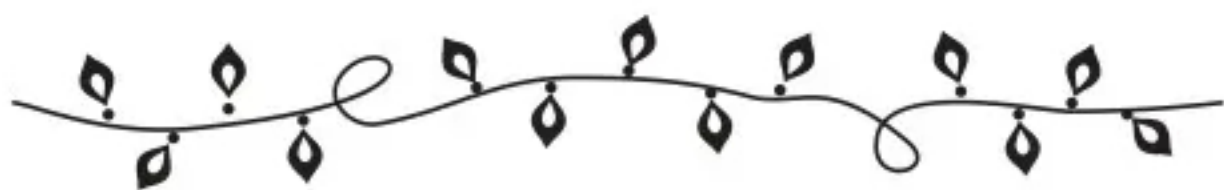
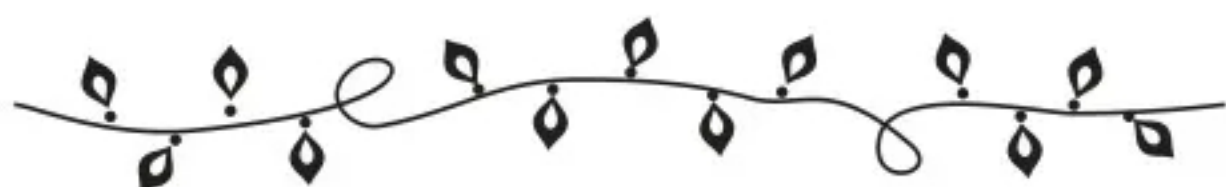

ЖОРСТОКА ЗИМА З ТОБОЮ

АЛІ ГЕЙЗЕЛВУД

Розділ перший

В ідеальному світі Марк Комптон мав би повестися, як повний мудак.

Я багато не прошу. Можливо, трохи зловтіхи. Зневажливо піднятих брів. Глузливого: «О-та-ко-ї. Подивіться, хто приперся без запрошення на Святвечір». Я не примхлива: будь-що з цього *експоненційно* поліпшило б мені настрій у такій ситуації.

Але ні. Марк, мов спалах височезної середньозахідної вроди, відчиняє входні двері, і коли я підіймаю очі на його вродливе обличчя, то помічаю лише щирий подив від того, що я стою на засніженому ганку його батьків.

Подив швидко перетворюється на стривоженість.

Немовби він не бажає мені зла. Ніби навіть не має на мене зуба через усі ті жахливі слова, які я сказала йому кілька місяців тому, чи через мої абияк промимрені й недостатні вибачення.

Утім, для того щоб мати на мене зуба, йому б довелося якийсь час думати про мене, а цього, найпевніше, він уже не робить.

— Джеймі? — каже він, і його голос недоречно теплий у крижаній темряві. Майже шоста, але сонце сідає так рано, що зараз могло би бути далеко за північ. — Що, в біса, ти робиш на вулиці за такої погоди?

Хороше питання. І я — врівноважена професіоналка, яка не втрачає самовладання під тиском, регулярно рятує людські життя й іноді навіть здатна протриматися все заняття з пілатесу без того, щоб розридатися, — красномовно відказую:

— Е-е, ага.

Марк схиляє голову.

Супиться, і на його обличчі проглядається щось до незручності схоже на жаль.

Скептично повторює:

— «Ага»?

— Е-е, ага. — Я така успішна співрозмовниця. Можливо, мені за це вручать нагороду. — Тобто... Ага. Так. Це *справді* я. Джеймі.

— Радий, що це не злий двійник, який обманом удає із себе тебе. — Він відступає і хрипко наказує: — Заходь.

— Ні! — відмовляюся я — надто несамовито, судячи з лінії, що з'являється на його чолі. Виправляюся й додаю: — Дякую, але ні. Я справді не можу зайти. Мені варто повернутися додому, поки заметіль не посилилася.

— Зараз кінець грудня в Північному Іллінойсі. Заметіль *уже* посилилася. — Мені не треба озиратися, щоб дізнатися, що він бачить у мене за спиною: протяжні ділянки без жодної видимості, переривані великими лютими сніжинками, що крутяться під ліхтарями, мов турбіни. А саундтрек — подеколи тріщання гілок, постійний свист вітру — не покращує картину. — Ти мусиш зайти, Джеймі.

— Власне, тато послав мене по мідну жаровню. Щойно ти мені її даси, я одразу піду додому. — Я всміхаюся, сподіваючись викликати співчуття й пришвидшити Марка. Зрештою, я просто дівчина. Єдиний родич викинув мене на поталу жорстокій стихії заради підступного, але важливого квесту: пограбувати домівку найліпшої подруги дитинства, щоб роздобути чарівну жаровню.

Я таки *заслуговую* на співчуття.

Особливо тому, що найліпша подруга дитинства, про яку йдеться, навіть не спромоглася приїхати сюди. Табіта разом із батьками й чоловіком зараз у тепленькому круїзі «все включено» десь на Карибах, сьорбає чисту радість із кокоса. На ці свята єдиний Комптон у місті — це Марк. Менший братик Табіти, який...

Ну, насамперед він аж ніяк не маленький. Насправді вже давно. А ще він прилетів із Каліфорнії кілька днів тому, щоб наглядати за Сондхаймом, старезним котом Комптонів, — збіса вимогливим, а ще більше мізантропним.

Я запитала в Табіти, чому б їм просто не найняти котоняню, але вона лише відповіла: «Нащо це нам, коли є Марк?». Вочевидь, це цілком звичне заняття для технічного магната — проводити Різдво наодинці з родинним котом, який щодня мріє виколупати твої очі прямісінько з очниць.

Тепер ми тут. З восьми мільярдів людей на нашій планеті, цьому летючому камені, лише Марк здатен викликати коротке замикання в моєму мозку. І так сталося, що лише він стоїть між мною і моєю здобиччю.

— Прошу, скажи мені, що ти не пройшла три кілометри заради мідної каструлі.

— Та ні. Батьків дім розташований ближче, — припускаю, на 500 метрів, — і мені потрібна мідна *жаровня*.

— Господи. — Він хапається за перенісся й спирається на одвірок.

— Найпевніше, вона на кухні. Тато каже, що шинку треба запекти. Тож, якщо можеш, сходи за нею...

— Хто, в біса, тримає вдома мідну жаровню?

— Твоя мама. — Я відчуваю спалах роздратування. — Бо вони класні. Вона її хотіла, тож ми з Табітою скинулися й купили їй таку штуку минулого Різдва. — Якщо подумати, мабуть, не слід було йому про це казати. Нам із Табітою